

Profesorovo tajemství

Jakub Lustig

3.místo v kategorii dospělí

„Vstupte,“ ozval se hlas zpoza mohutných dveří.

Medard dveře rozevřel jen natolik, aby prostrčil hlavu dovnitř. Profesor Šandor, stále ponořen do práce, nevzhlédl, jen mu pokrčením prstů pokynul, že může dál. Jakmile student vešel, byl okouzlen pohledem na středobod místnosti – majestátní knihovnu, onu studnici vědění, jejíž police se prohýbaly pod tíhou cenných rukopisů: svazky legend a mýtů, pergameny a čarodějnickými kodexy, kterými s takovou vášní listoval. Další z polic byla vyhrazená relikviím, které pohlížely na Medarda s tajemným půvabem. Ležely na ní pradávne rituální masky, amulety, vzácný židovský kalendář i slaměná voodoo panenka, jejíž tělíčko pokrývalo pole špendlíků...

Medardův zrak se na okamžik přilepil ke sklenici, v níž spočívala zvrásnělá opičí pracka s dlouhými zežloutlými pařáty, ostrými jako břitva. Laikovi by to mohlo připomínat vetešnictví, ale opak byl pravdou; o makety se v nejmenším nejednalo. Medard se odvrátil a zahlédl svůj odraz v zrcadle nad krbem. Uhladil si rozdivočelé vlasy a usedl ke psacímu stolu pohřbeném pod kupou listů.

Zůstal v tichosti, dokud profesor konečně nezvedl hlavu a neupřel pohled na mladíka, jehož vzezření si pečlivě prohlédl. Poté si sundal brýle na čtení.

„To už je lepší. Medard Šrom, že?“ zeptal se a vrátil brk do pouzdra.

„Ano, profesore. Studuji dějiny esoterismu.“

„Co pro tebe mohu udělat?“ zeptal se suše Šandor.

„Měl bych dotaz,“ odpověděl Medard, „četl jsem vaši nedávnou práci o britském folklóru – zaujal mě zvláště terénní výzkum aktivních okultních skupin v zemi.“

Šandor se usmál a přikývl. „Doufám, že se líbil.“

Medard se rozzářil. „Ach ano. To rozhodně. Jen bych se vás chtěl zeptat na...“

Šandor čekal, ale Medard, který neunesl váhu svých slov, se zmohl jen na to, aby odvrátil zrak.

„Co studia?“ zeptal se nedočkavě Šandor. „Je vše v pořádku?“

Medard svěsil ramena. „Jo,“ zasykl a znervózněl, „teda, rád bych řekl, že je vše perfektní. Studia mě opravdu baví. Jen... je pro mě těžké zapadnout do kolektivu.“

„Rozumím,“ odpověděl Šandor. „S odstupem času si k ostatním cestu najdeš, toho se nemusíš bát. Na co ses vlastně chtěl zeptat?“

„Měl bych otázku na...“ Medard vytáhl zápisník a během řeči v něm začal listovat. „Když jsem procházel materiály o církvi ve středověku a jejím postupném přebírání a ničení pohanských svatyň, neodolal jsem zvědavosti. Zdálo se mi, že církev musela tato místa vnímat jako existencionální hrozbu, nejen jako odpor vůči její autoritě. Podobně to bylo s hony na čarodějnice a inkvizicí – tyto vlivné instituce si evidentně byly plně vědomy moci, po které esoterici toužili. Zajímalo by mě...“

Šandor se naklonil dopředu a sepjál ruce. Pozvedl své husté obočí a zpřímá se na studenta podíval. Medard se zhluboka nadechl.

„Zažil jste někdy něco nevysvětlitelného?“ Slova vytryskla jako bouře a Medard vydal úlevný vzdych, že je ze sebe dostal.

Šandor se mlčky zvedl ze svého křesla a vyhlédl z okna. Okamžik pozoroval okolí univerzity, než se znovu otočil a pohlédl na mladíka.

„Ani náhodou!“ Hlasitě tleskl rukama, až Medard úlekem nadskočil. „Byl jsem svědkem řady setkání údajných mágů: druidů, čarodějek, dokonce i satanistů...“ Mávl prstem ve vzduchu. „A vždy to bylo o tom stejném. Kroužek nečarodějů v kostýmech, kteří zpívají a poskakují okolo táboráku. Nejvíce kouzelné bylo, že je to množství alkoholu nezabilo.“

Šandor se jako zkušený orátor během monologu procházel po místnosti a široce rozhazoval rukama. Medard se nezmohl na nic víc než poslouchat.

„Vím, kam tím míříš. Té přitažlivosti rozumím,“ řekl a ukázal směrem ke sbírce obrazů a artefaktů rozprostřených po celém pokoji, „jak kouzelné by bylo, kdybychom mohli vyřešit všechny problémy světa několika magickými slovíčky. Fascinující to je, jinak bych to nevyučoval, ale magie reálná není. Výzvam osudu musíme čelit napřímo.“

Usadil se zpět, působíc spokojeně, a naklonil se směrem k Medardovi.

„Pokud je cokoli, s čím bych ti mohl pomoci, udělám vše, co bude v mých silách. Vysokou by sis měl užít.“

Medard zrudl v obličeji. „Máte pravdu. Omlouvám se, profesore.“

Šandor se usmál a znovu se opřel. „Není třeba se omlouvat. Je mi potěšením, že si s tebou mohu popovídat. Jsi dobrý student, ale trochu rozvahy by ti neuškodilo. Máme tady debatní kroužek, ke kterému by ses mohl připojit. Třeba by ses s někým seznámil.“

„Ne, děkuji. Myslím, že na debatu mě moc neužije. Teď bych se rád vrátil ke studiu, jestli je to v pořádku.“

„Samozřejmě. Někdy se zastav na řeč,“ odpověděl Šandor.

Medard vstal, schoval notes zpět do kapsy a spěšně opustil kabinet.

S povzdechem potřásl Šandor hlavou a pomalu přešel ke dveřím, které napevno zamkl. Následně se přesunul ke knihovnici a vybral jednu z knih. Jeho prsty ji pevně stiskly, čímž odhalil skryté dveře.

Uvnitř byla potměšilá místnost naplněná vůní šalvěže a kadidla. Na oltáři pokrytém červeným sametovým plátnem hořely svíčky a osvětlovaly křídou nakreslený pěticípý symbol na dřevěné podlaze. Prkna uprostřed něho byla ohořelá a popraskaná.

Šandor přes sebe přehodil dlouhou černou róbu, přivřel víčka, natáhl dlaně směrem k oltáři a začal šeptat zaklínadlo. Plameny svíček zapraskaly, poté naplno vzplanuly. Vzduchem se ozvalo sípání sírového kouře a uvnitř pentagramu se zjevil zelený tvor. Jeho velké oči v šeru rudě zářily, jako by v sobě ukrývaly plameny.

Šandor otevřel oči, nezaskočený jevem před sebou, a upřeně se na bytost podíval. „Mám pro tebe práci, rarášku,“ prohlásil přísně. Pročistil si hrdlo a promluvil pomalu a důrazně: „Mým přáním je, aby si ten chlapec Medard Šrom našel přátele.“

Z černých škvírovitých úst rarachovi tekla slina, odhalujíc špičaté zuby. „Fajn,“ neochotně odvětil, načež se vedle něho zjevila vize chlapcova obličeje. „Tento?“ zeptal se, ukazujíc na obraz, přičemž zkrivil ret s nechutí. „Trochu ohyzdný, ne?“

Šandor pokrčil rameny a neochotně přikývl.

„Co s tou ropuchou?“ zeptal se nevráživě rarach.

„No tak, trochu se snaž,“ pokáral neposlušného raracha Šandor a zamával varovně prstem, vyčnívajícím z dlouhých rukávů jeho roucha. „Použij kouzlo přitažlivosti, ale nic přehnaného, rozumíš? Nechci, aby byl zahlcen pozorností. Stále potřebuje čas na svá studia.“

„Víš co?“ řekl rarach a cvaknutím prstů rozptýlil obraz. „Poslední dobou jsi nějaký bezpáteční. Ještě pamatuji, jak jsme se zaplétali do všelijakých lumpáren. Vzpomínáš na tu zrzku, jak jsme onehdy vyvolávali démony? To byla živá noc,“ rarach zavýskl, „a co teprve ty čarodějnice, se kterými ses zapletl.“ I v tlumeném světle bylo Šandorovo zarudnutí zřejmé.

„Ani v očištníci nebyla taková nuda, staříku. O těch dobrých skutcích budu muset promluvit s Luciferem.“

Šandor se ušklíbl. „To by nebylo moudré. Chceš zpátky do ledu? Víím, jak moc máš rád chlad.“

„Brr!“ vyprskl rarach a odplivl si na zem, načež zmizel ve stejném kouři, z něhož vzešel.

Šandor se nezmohl na nic jiného než smích. Potom ze sebe shodil róbu a vrátil se do studovny. Usedl ke svému stolu, vybral další z prací a začal číst. Povzdechl si, pak uchopil do prstů pero, namočil ho do červeného inkoustu a velkou část textu přeškrtl.